

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 1957, sp. zn. 1 Tz 19/57

Číslo: 30/1957

Právní věta:

Skutečnost, že obviněný byl podle ustanovení zákona o právu rodinném povinen platit výživné pro své dítě, ještě sama o sobě nestačí pro závěr o jeho zavinění s hlediska trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 1 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 21.02.1957

Spisová značka: 1 Tz 19/57

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Alimentace, Povinná výživa, Zanedbání povinné výživy

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Lidový soud v Jaroměři uznal obviněného vinným trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 1 tr. zák. Podle odůvodnění rozsudku obviněný sice platil od 1. června 1956 běžné výživné pro své nezletilé dítě žijící u matky, resp. u jejího otce, částkou 300 Kčs měsíčně, avšak nezaplatil dlužné výživné ve výši 3.500 Kčs za rok 1955 a za půl roku 1956, ačkoliv jeho průměrný výdělek v té době činil 1.600 Kčs měsíčně. Tento rozsudek se stal pravomocným.

Nejvyšší soud ke stížnosti pro porušení zákona podané předsedou nejvyššího soudu zrušil rozsudek lidového soudu a tomuto uložil, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Odůvodnění:

Předseda nejvyššího soudu ke stížnosti pro porušení zákona uvedl, že lidový soud nepřezkoumal obhajobu obviněného, která je rozhodná pro posouzení zavinění.

Stížnost pro porušení zákona je důvodná.

Obviněný hájil se tím, že měl s manželkou (a matkou dítěte) smluveno, když se s ní v r. 1954 rozcházel, že jí ponechá nábytek a že proto na výživné pro svého syna, který zůstal v její péči, bude nadále platit pouze rodinný přídavek na dítě, který dostával se svým platem. Na jaře 1956 však žádala manželka o placení výživného a obviněný se u lidového soudu zavázal na dítě platit 300 Kčs

měsíčně a zaplatit na dlužné výživné částku 5.000 Kčs (za rok 1955 a do června 1956). Obviněný se dále hájil tím, že tento svůj závazek skutečně také plnil, běžné výživné platil a na dlužné výživné zaplatil 1.500 Kčs a že zbytek, na který nemohl peníze sehnat půjčkou, ač se o to snažil v peněžním ústavu i na závodě, kde byl zaměstnán, zaplatí, jakmile obdrží odměnu, kterou má dostat za zlepšovací návrh. Obviněný pak dodal, že měl za to, že – až do převzetí dalšího závazku u lidového soudu – placením rodinného přídatku plnil vzhledem k úmluvě s manželkou dostatečně svoji vyživovací povinnost.

Lidový soud uvedl, že obviněný na své dítě neplatil, ač měl dostačující výdělek, v čemž spočívá podle lidového soudu nedbalost jednání ve smyslu § 210 odst. 1 tr. zák. O obhajobě obviněného, zejména o dohodě s manželkou, prohlásil sou, že obviněného nemůže omluvit.

Ve skutkovém zjištění je dán dostatečný podklad pro závěr, že obviněný nejednal úmyslně.

Lidový soud však nedovodil ani, v čem spočívá nedbalost obviněného.

Skutečnost, že obviněný byl podle ustanovení zákona o právu rodinném povinen platit výživné pro své dítě, ještě sama o sobě neodůvodňuje závěr o zavinění obviněného s hlediska trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 210 odst. 1 tr. zák. Obviněný – podle toho, jak se hájí – se domníval, že ponecháním nábytku své manželce a předáváním jí rodinného přídatku na dítě plní svoji vyživovací povinnost. Aby lidový soud mohl obviněného uznat vinným trestným činem podle § 210 odst. 1 tr. zák. spáchaným z nedbalosti, musí zjistit a dovodit, vzhledem k jakým okolnostem a osobním poměrům obviněný mohl vědět, že neplní svoji vyživovací povinnost.

Jelikož lidový soud neposoudil zavinění obviněného z konkrétních zjištěných okolností a osobních poměrů obviněného a nepřezkoumal obhajobu obviněného, pokud se přezkoumat dala (vzhledem k tomu, že matka dítěte jako svědkyně odepřela výpověď podle § 111 tr. ř. z r. 1950), porušil zákon v ustanovení § 2 odst. 3 tr. ř. z r. 1950. Je proto třeba rozsudek lidového soudu zrušit a lidový soud musí znova jednat a věc znova přezkoumat.